Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 10ης Απριλίου 2018*

«Προδικαστική παραπομπή – Ιθαγένεια της Ένωσης – Άρθρα 18 και 21 ΣΛΕΕ – Έκδοση στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής υπηκόου κράτους μέλους που άσκησε το δικαίωμά του ελεύθερης κυκλοφορίας– Συμφωνία εκδόσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και αυτού του τρίτου κράτους – Πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης – Απαγόρευση εκδόσεως ισχύουσα μόνο για τους ημεδαπούς – Περιορισμός στην ελεύθερη κυκλοφορία – Δικαιολόγηση στηριζόμενη στην αποτροπή της ατιμωρησίας – Αναλογικότητα – Ενημέρωση του κράτους μέλους καταγωγής του υπηκόου της Ένωσης»

Στην υπόθεση C-191/16,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Landgericht Berlin (πρωτοβάθμιο περιφερειακό δικαστήριο του Βερολίνου, Γερμανία) με απόφαση της 18ης Μαρτίου 2016, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 5 Απριλίου 2016, στο πλαίσιο της δίκης

Romano Pisciotti

κατά

Bundesrepublik Deutschland,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, A. Tizzano, Αντιπρόεδρο, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, J. L. da Cruz Vilaça, J. Malenovský, E. Levits και C. G. Fernlund (εισηγητή), προέδρους τμήματος, A. Borg Barthet, J.-C. Bonichot, S. Rodin, F. Biltgen, K. Jürimäe, K. Λυκούργο και M. Βηλαρά, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot

γραμματέας: K. Malacek, διοικητικός υπάλληλος

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 12ης Ιουλίου 2017,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– ο R. Pisciotti, εκπροσωπούμενος από τον R. Karpenstein, Rechtsanwalt,

– η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους T. Henze και M. Hellmann, επικουρούμενους από τον F. Fellenberg, Rechtsanwalt,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

– η Τσεχική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους M. Smolek και J. Vláčil,

– η Ιρλανδία, εκπροσωπούμενη από τις M. Browne, L. Williams και E. Creedon καθώς και από τον A. Joyce, επικουρούμενους από την M. Gray, barrister,

– η Ουγγρική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την M. M. Tátrai και τον M. Z. Fehér,

– η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις M. K. Bulterman, M. A. M. de Ree και M. Gijzen,

– η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον G. Eberhard,

– η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους B. Majczyna και M. Nowak καθώς και από την K. Majcher,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον R. Troosters και την S. Grünheid,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 21ης Νοεμβρίου 2017,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 18, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του Romano Pisciotti, Ιταλού υπηκόου, και της Bundesrepublik Deutschland (Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας) με αντικείμενο αίτηση εκδόσεώς του υποβληθείσα στο εν λόγω κράτος μέλος από τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η Συμφωνία ΕΕ-ΗΠΑ

3 Η Συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής σχετικά με την έκδοση, της 25ης Ιουνίου 2003 (ΕΕ 2003, L 181, σ. 27, στο εξής: Συμφωνία ΕΕ-ΗΠΑ), ορίζει, στο άρθρο 1, τα εξής:

«Τα συμβαλλόμενα μέρη αναλαμβάνουν, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας συμφωνίας, να προβούν σε ενίσχυση της συνεργασίας στα πλαίσια των ισχυουσών σχέσεων σε θέματα έκδοσης μεταξύ των κρατών μελών και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής όσον αφορά την έκδοση εγκληματιών.»

4 Η Συμφωνία ΕΕ-ΗΠΑ προβλέπει, στο άρθρο 10 το οποίο επιγράφεται «Αιτήσεις έκδοσης ή παράδοσης που υποβάλλονται από πλείονα κράτη», τα εξής:

«1. Αν το προς ό η αίτηση κράτος λαμβάνει αιτήσεις από το αιτούν κράτος και από οιοδήποτε άλλο κράτος ή κράτη για την έκδοση του ίδιου προσώπου, είτε για το ίδιο αδίκημα είτε για διαφορετικά αδικήματα, η εκτελεστική αρχή του προς ό η αίτηση κράτους καθορίζει εάν και σε ποιο κράτος θα παραδώσει το πρόσωπο.

2. Αν το προς ό η αίτηση κράτος μέλος λαμβάνει αίτηση έκδοσης από τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής και αίτηση παράδοσης δυνάμει του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως για την έκδοση του ίδιου προσώπου, είτε για το ίδιο είτε για διαφορετικά αδικήματα, η αρμόδια αρχή του προς ό η αίτηση κράτους μέλους καθορίζει σε ποίο κράτος […] θα παραδώσει[, ενδεχομένως,] το πρόσωπο. Για τον σκοπό αυτό, αρμόδια αρχή είναι η εκτελεστική αρχή του προς ό η αίτηση κράτους μέλους αν, στο πλαίσιο της εν ισχύι διμερούς συνθήκης έκδοσης μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και του κράτους μέλους, οι αποφάσεις επί των συντρεχουσών αιτήσεων υποβάλλονται από την εν λόγω αρχή· αν αυτό δεν προβλέπεται στη διμερή συνθήκη έκδοσης, η αρμόδια αρχή ορίζεται από το οικείο κράτος μέλος σύμφωνα με το άρθρο 19.

3. Κατά τη λήψη της απόφασής του, σύμφωνα με τις παραγράφους 1 και 2, το προς ό η αίτηση κράτος εξετάζει όλους τους σχετικούς παράγοντες, συμπεριλαμβανομένων, μεταξύ άλλων, των παραγόντων που ήδη προβλέπονται στην εφαρμοστέα συνθήκη έκδοσης, και, εφόσον δεν προβλέπονται ήδη, των ακόλουθων:

α) του αν οι αιτήσεις έχουν υποβληθεί δυνάμει συνθήκης·

β) των τόπων στους οποίους έχει διαπραχθεί κάθε επί μέρους αδίκημα·

γ) των αντίστοιχων συμφερόντων των αιτούντων κρατών·

δ) της σοβαρότητας των αδικημάτων·

ε) της υπηκοότητας του θύματος·

στ) της δυνατότητας τυχόν μετέπειτα έκδοσης μεταξύ των αιτούντων κρατών και

ζ) της χρονολογικής σειράς παραλαβής των αιτήσεων των αιτούντων κρατών.»

5 Το άρθρο 17 της Συμφωνίας ΕΕ-ΗΠΑ, το οποίο επιγράφεται «Μη παρέκκλιση», ορίζει τα εξής:

«1. Η παρούσα συμφωνία δεν επηρεάζει την προβολή, από το προς ό η αίτηση κράτος, λόγων άρνησης σχετικά με θέμα που δεν διέπεται από την παρούσα συμφωνία, αλλά το οποίο προβλέπεται σε διμερή συνθήκη έκδοσης μεταξύ κράτους μέλους και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής.

2. Όταν οι συνταγματικές αρχές ή αμετάκλητες δεσμευτικές δικαστικές αποφάσεις του προς ό η αίτηση κράτους ενδέχεται να θέτουν εμπόδιο στην εκπλήρωση της υποχρέωσής του έκδοσης και η επίλυση του θέματος δεν προβλέπεται στην παρούσα συμφωνία ή την εφαρμοστέα διμερή συνθήκη, πραγματοποιούνται διαβουλεύσεις μεταξύ του αιτούντος και του προς ό η αίτηση κράτους.»

Η απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ

6 Στους κανόνες δικαίου της Ένωσης που αφορούν τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης περιλαμβάνεται η απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1).

Το γερμανικό δίκαιο

Ο Θεμελιώδης Νόμος

7 Το άρθρο 16, παράγραφος 2, του Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (Θεμελιώδους Νόμου για την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας) της 23ης Μαΐου 1949 (*BGBl* 1949, 1), όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο για την υπόθεση της κύριας δίκης χρόνο (στο εξής: Θεμελιώδης Νόμος), ορίζει τα εξής:

«Ουδείς Γερμανός δύναται να εκδοθεί στην αλλοδαπή. Κατ' εξαίρεση, νόμος δύναται να προβλέπει την έκδοση προς κράτος μέλος […] ή σε διεθνές δικαστήριο, υπό την προϋπόθεση ότι διασφαλίζονται οι αρχές του κράτους δικαίου.»

Η Συνθήκη εκδόσεως Γερμανίας-Ηνωμένων Πολιτειών

8 Η Auslieferungsvertrag zwischen der Bundesrepublik Deutschland und den Vereinigten Staaten von Amerika (Συνθήκη εκδόσεως μεταξύ της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής), της 20ής Ιουνίου 1978 (*BGBl*. 1980 II, σ. 646, στο εξής: Συνθήκη Εκδόσεως Γερμανίας-Ηνωμένων Πολιτειών)], προβλέπει, στο άρθρο 7, παράγραφος 1, τα εξής:

«Τα συμβαλλόμενα μέρη δεν έχουν υποχρέωση εκδόσεως των υπηκόων τους. […]»

Ο IRG

9 Ο Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen (νόμος περί διεθνούς δικαστικής συνδρομής σε ποινικές υποθέσεις), της 23ης Δεκεμβρίου 1982 (*BGBl*.1982 I, σ. 2071), όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο για την υπόθεση της κύριας δίκης χρόνο (στο εξής: IRG), προβλέπει, στο άρθρο 12, το οποίο επιγράφεται «Άδεια εκδόσεως», τα εξής:

«[…] η έκδοση δύναται να επιτραπεί μόνον αν ο δικαστής την έχει κρίνει σύννομη.»

10 Το άρθρο 13 του IRG, το οποίο επιγράφεται «Καθ' ύλην αρμοδιότητα», προβλέπει, στην παράγραφο 1, τα εξής:

«1. Οι δικαστικές αποφάσεις εκδίδονται από το […] Oberlandesgericht [ανώτερο περιφερειακό δικαστήριο, Γερμανία]. Οι αποφάσεις του Oberlandesgericht [ανώτερου περιφερειακού δικαστηρίου] δεν υπόκεινται σε ένδικα μέσα […]».

11 Το άρθρο 23 του IRG, το οποίο επιγράφεται «Απόφαση επί των αντιρρήσεων του εκζητούμενου», προβλέπει τα ακόλουθα:

«Το Oberlandesgericht [ανώτερο περιφερειακό δικαστήριο] αποφαίνεται επί των αντιρρήσεων του εκζητούμενου κατά του εντάλματος συλλήψεως για την έκδοσή του ή κατά της εκτελέσεως του εντάλματος αυτού.»

12 Το άρθρο 74, παράγραφος 1, του IRG προβλέπει τα εξής:

«Το Ομοσπονδιακό Υπουργείο Δικαιοσύνης και Προστασίας των Καταναλωτών αποφαίνεται επί των αιτήσεων δικαστικής συνδρομής άλλων κρατών και επί της υποβολής αιτήσεων δικαστικής συνδρομής σε άλλα κράτη σε συμφωνία με το Υπουργείο Εξωτερικών και με άλλα ομοσπονδιακά υπουργεία των οποίων τον τομέα δραστηριότητας αφορά η δικαστική συνδρομή. […]»

Ο ποινικός κώδικας

13 Το άρθρο 7, παράγραφος 2, του Strafgesetzbuch (ποινικού κώδικα, *BGBl*. 1998 I, σ. 3322) προβλέπει ότι το γερμανικό ποινικό δίκαιο εφαρμόζεται επί αδικημάτων που τελέστηκαν εκτός της Γερμανίας όταν η πράξη τιμωρείται στο κράτος όπου τελέστηκε ή όταν ο τόπος τελέσεως της πράξεως δεν εμπίπτει σε καμία ποινική δικαιοδοσία και όταν ο δράστης ήταν αλλοδαπός κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, εντοπίσθηκε στην ημεδαπή και, μολονότι ο νόμος περί εκδόσεως επιτρέπει την έκδοσή του βάσει του είδους της αξιόποινης πράξεως, εντούτοις ο δράστης δεν εκδόθηκε λόγω μη υποβολής αιτήσεως εκδόσεως εντός εύλογης προθεσμίας ή λόγω απορρίψεως της αιτήσεως αυτής, ή όταν η ίδια η έκδοση δεν δύναται να πραγματοποιηθεί.

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

14 Ο R. Pisciotti είναι Ιταλός υπήκοος. Από το έτος 2007 αποτέλεσε αντικείμενο έρευνας στις Ηνωμένες Πολιτείες για συμμετοχή του σε αντίθετες προς τους κανόνες του ανταγωνισμού διαβουλεύσεις και συμπράξεις, καθώς και αντικείμενο αιτήσεως εκδόσεως στο πλαίσιο ποινικών διώξεων από τις αμερικανικές αρχές.

15 Στις 26 Αυγούστου 2010, εκδόθηκαν εις βάρος του ένταλμα συλλήψεως του US District Court for the Southern District of Florida in Fort Lauderdale (ομοσπονδιακού δικαστηρίου των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής της νότιας περιφέρειας της Πολιτείας της Φλόριδας, με έδρα στο Fort Lauderdale) και κατηγορητήριο του grand jury του δικαστηρίου αυτού. Ο R. Pisciotti κατηγορούνταν ότι ήταν μέλος ομάδας εργασίας αποτελούμενης από εμπορικούς αντιπροσώπους εταιριών κατασκευής θαλάσσιων σωλήνων, η οποία νόθευσε τον ανταγωνισμό διά της κατανομής της αγοράς θαλάσσιων σωλήνων, στην Πολιτεία της Φλόριδας (Ηνωμένες Πολιτείες) και αλλού, κατά το διάστημα από το 1999 έως τα τέλη του 2006.

16 Στις 17 Ιουνίου 2013, κατά την πτήση του από τη Νιγηρία προς την Ιταλία με ενδιάμεση στάση στο αεροδρόμιο της Φρανκφούρτης επί του Μάιν (Γερμανία), ο R. Pisciotti συνελήφθη από υπαλλήλους της γερμανικής ομοσπονδιακής αστυνομίας.

17 Στις 18 Ιουνίου 2013, ο R. Pisciotti προσήχθη ενώπιον του Amtsgericht Frankfurt am Main (τοπικού δικαστηρίου της Φρανκφούρτης επί του Μάιν, Γερμανία) σε συνέχεια της αιτήσεως συλλήψεως που είχαν υποβάλει οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Ενώπιον του δικαστηρίου αυτού δήλωσε ότι εναντιώνεται σε απλουστευμένη άτυπη έκδοσή του.

18 Βάσει διατάξεως του Oberlandesgericht Frankfurt am Main (ανώτερου περιφερειακού δικαστηρίου της Φρανκφούρτης επί του Μάιν, Γερμανία), η οποία εκδόθηκε στις 24 Ιουνίου 2013, ο R. Pisciotti τέθηκε υπό προσωρινή κράτηση με σκοπό την έκδοσή του. Στις 7 Αυγούστου 2013, οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής διαβίβασαν στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας την επίσημη αίτηση εκδόσεως.

19 Στις 16 Αυγούστου 2013, το Oberlandesgericht Frankfurt am Main (ανώτερο περιφερειακό δικαστήριο της Φρανκφούρτης επί του Μάιν) διέταξε η προσωρινή κράτηση του R. Pisciotti με σκοπό την έκδοση να διατηρηθεί ως επίσημη κράτηση με σκοπό την έκδοση.

20 Με διάταξη της 22ας Ιανουαρίου 2014, το Oberlandesgericht Frankfurt am Main (ανώτερο περιφερειακό δικαστήριο της Φρανκφούρτης επί του Μάιν) έκρινε σύννομη την αίτηση εκδόσεως του R. Pisciotti.

21 Στις 6 Φεβρουαρίου 2014, ο R. Pisciotti κατέθεσε ενώπιον του Bundesverfassungsgericht (Ομοσπονδιακού Συνταγματικού Δικαστηρίου, Γερμανία) αίτηση προσωρινών μέτρων προκειμένου να μην εκτελεστεί η διάταξη του Oberlandesgericht Frankfurt am Main (ανώτερου περιφερειακού δικαστηρίου της Φρανκφούρτης επί του Μάιν) της 22ας Ιανουαρίου 2014. Το Bundesverfassungsgericht (Ομοσπονδιακό Συνταγματικό Δικαστήριο) απέρριψε την αίτηση αυτή με διάταξη της 17ης Φεβρουαρίου 2014.

22 Με έγγραφο της 26ης Φεβρουαρίου 2014, ο R. Pisciotti επισήμανε στο Bundesministerium der Justiz (Ομοσπονδιακό Υπουργείο Δικαιοσύνης, Γερμανία) ότι η έκδοσή του αντιβαίνει στο δίκαιο της Ένωσης, καθόσον η βάσει γραμματικής ερμηνείας περιοριζόμενη στους Γερμανούς υπηκόους εφαρμογή του άρθρου 16, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του Θεμελιώδους Νόμου παραβιάζει τη γενική αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

23 Στις 17 Μαρτίου 2014, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας επέτρεψε την έκδοση του R. Pisciotti, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 3 Απριλίου 2014.

24 Επίσης στις 17 Μαρτίου 2014, ο R. Pisciotti άσκησε αγωγή ενώπιον του Landgericht Berlin (πρωτοβάθμιου περιφερειακού δικαστηρίου του Βερολίνου, Γερμανία) με αίτημα να αναγνωριστεί η ευθύνη της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας επειδή επέτρεψε την έκδοσή του και να του επιδικαστεί αποζημίωση.

25 Έχοντας δηλώσει ένοχος στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας που κινήθηκε εναντίον του στις Ηνωμένες Πολιτείες, ο R. Pisciotti καταδικάστηκε σε στερητική της ελευθερίας ποινή δύο ετών, από την οποία αφαιρέθηκε ο χρόνος κρατήσεώς του στη Γερμανία, διάρκειας εννιάμιση μηνών, και σε χρηματική ποινή 50 000 δολαρίων Ηνωμένων Πολιτειών (USD) (περίπου 40 818 ευρώ). Ο R. Pisciotti εξέτισε την ποινή φυλακίσεώς του στις Ηνωμένες Πολιτείες και αποφυλακίστηκε στις 14 Απριλίου 2015.

26 Το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει ότι, βάσει της νομολογίας του Bundesverfassungsgericht (Ομοσπονδιακού Συνταγματικού Δικαστηρίου), η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υπέχει την υποχρέωση, η οποία απορρέει από το άρθρο 1, παράγραφος 3, και από το άρθρο 20, παράγραφος 3, του Θεμελιώδους Νόμου, να διενεργεί τον δικό της έλεγχο νομιμότητας της αποφάσεως που επιτρέπει την έκδοση και να τηρεί τυχόν δεσμεύσεις εκ του διεθνούς δικαίου. Προσθέτει δε ότι το Bundesverfassungsgericht (Ομοσπονδιακό Συνταγματικό Δικαστήριο) έκρινε, ειδικά στην περίπτωση του R. Pisciotti, ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 18 ΣΛΕΕ απαγόρευση των διακρίσεων λόγω ιθαγένειας δεν εφαρμόζεται στη διαδικασία εκδόσεως προς τρίτα κράτη, επειδή ο τομέας αυτός δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης.

27 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, αντιθέτως προς το Bundesverfassungsgericht (Ομοσπονδιακό Συνταγματικό Δικαστήριο), κατά την εκτίμησή του, το δίκαιο της Ένωσης είναι εφαρμοστέο στην υπό κρίση υπόθεση. Υπογραμμίζει ότι ο R. Pisciotti άσκησε το δικαίωμα κυκλοφορίας, που κατοχυρώνεται στο άρθρο 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, πραγματοποιώντας ενδιάμεση στάση στη Φρανκφούρτη επί του Μάιν κατά την πτήση του από τη Νιγηρία προς την Ιταλία. Επιπλέον, η έκδοσή του στις Ηνωμένες Πολιτείες θα μπορούσε, κατά το αιτούν δικαστήριο, να εμπίπτει στο ουσιαστικό πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης και λόγω της Συμφωνίας ΕΕ-ΗΠΑ.

28 Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται, στο πλαίσιο αυτό, αν το άρθρο 17, παράγραφος 2, της συμφωνίας αυτής θα μπορούσε, παρά ταύτα, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι εισάγει εξαίρεση όσον αφορά την εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης και ότι, επομένως, μπορεί να δικαιολογήσει διάκριση λόγω ιθαγένειας. Ωστόσο, κλίνει προς την άποψη ότι ο συγκεκριμένος δικαιολογητικός λόγος αποκλείεται, λαμβανομένου υπόψη του πρωτογενούς δικαίου της Ένωσης.

29 Σε περίπτωση παραβιάσεως του δικαίου της Ένωσης από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, το δικαστήριο αυτό ζητεί να διευκρινιστεί αν η εν λόγω παραβίαση είναι «κατάφωρη» έτσι ώστε να γεννά δικαίωμα αποζημιώσεως. Εκθέτει ότι κλίνει υπέρ της καταφατικής απαντήσεως υπογραμμίζοντας ότι, κατά την άποψή του, το συγκεκριμένο κράτος μέλος διέθετε εν προκειμένω μόνον εξαιρετικά περιορισμένη, αν όχι ανύπαρκτη, διακριτική ευχέρεια. Διατηρεί, ωστόσο, αμφιβολίες ως προς το ζήτημα αυτό, στο μέτρο που δεν υπήρχε συναφής νομολογία του Δικαστηρίου όταν η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας εξέδωσε την απόφασή της.

30 Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Landgericht Berlin (πρωτοβάθμιο περιφερειακό δικαστήριο του Βερολίνου) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) α) Αποτελεί η διαδικασία εκδόσεως μεταξύ κράτους μέλους και τρίτου κράτους ζήτημα το οποίο, ανεξαρτήτως της εκάστοτε περιπτώσεως, ουδέποτε εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των Συνθηκών, με συνέπεια να μην απαιτείται να λαμβάνεται υπόψη η απαγόρευση των διακρίσεων του άρθρου 18, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, κατά την (βάσει γραμματικής ερμηνείας) εφαρμογή συνταγματικής διατάξεως (εν προκειμένω του άρθρου 16, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του Θεμελιώδους Νόμου) απαγορεύουσας μόνον την έκδοση ημεδαπών υπηκόων σε τρίτα κράτη;

β) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα αυτό, αρμόζει διαφορετική απάντηση στο ανωτέρω ερώτημα αν πρόκειται για διαδικασία εκδόσεως μεταξύ κράτους μέλους και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής δυνάμει της Συμφωνίας [ΕΕ-ΗΠΑ] σχετικά με την έκδοση;

2) Σε περίπτωση που δεν αποκλείεται εξαρχής η υπαγωγή της διαδικασίας εκδόσεως προς τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής στο πεδίο εφαρμογής των Συνθηκών:

Έχουν το άρθρο 18, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και η σχετική νομολογία του Δικαστηρίου την έννοια ότι ένα κράτος μέλος παραβιάζει αδικαιολόγητα την απαγόρευση των διακρίσεων του άρθρου 18, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ όταν, στο πλαίσιο αιτήσεων εκδόσεως υποβαλλόμενων από τρίτα κράτη, προβαίνει, βάσει συνταγματικής διατάξεως (εν προκειμένω του άρθρου 16, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του Θεμελιώδους Νόμου), σε διαφορετική μεταχείριση των υπηκόων του σε σχέση με υπηκόους άλλων κρατών μελών […], καθόσον προχωρεί στην έκδοση μόνον των τελευταίων;

3) Αν στις ανωτέρω περιπτώσεις δοθεί καταφατική απάντηση όσον αφορά την παραβίαση της γενικής απαγορεύσεως των διακρίσεων κατ' άρθρο 18, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ:

Έχει η νομολογία του Δικαστηρίου την έννοια ότι σε περιπτώσεις όπως η προκείμενη, όπου της εγκρίσεως της εκδόσεως από τις αρμόδιες αρχές προηγείται υποχρεωτικά δικαστικός έλεγχος νομιμότητας, όμως το αποτέλεσμά του είναι δεσμευτικό για τις αρχές μόνον εφόσον η έκδοση κρίνεται παράνομη, υφίσταται κατάφωρη παραβίαση ήδη στην περίπτωση της απλής παραβιάσεως της απαγορεύσεως των διακρίσεων κατά το άρθρο 18, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, ή μήπως απαιτείται πρόδηλη παραβίαση;

4) Σε περίπτωση που δεν απαιτείται πρόδηλη παραβίαση:

Έχει η νομολογία του Δικαστηρίου την έννοια ότι δεν υφίσταται κατάφωρη παραβίαση σε περιπτώσεις όπως η προκείμενη, όταν, ελλείψει νομολογίας του Δικαστηρίου ως προς τη συγκεκριμένη περίπτωση (εν προκειμένω, την εφαρμογή της γενικής απαγορεύσεως των

διακρίσεων κατά το άρθρο 18, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ στο πλαίσιο διαδικασιών εκδόσεως μεταξύ των κρατών μελών και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής), τα ιεραρχικώς ανώτατα όργανα της εθνικής εκτελεστικής εξουσίας επικαλούνται προς αιτιολόγηση της αποφάσεώς τους την ανάγκη συμμορφώσεως προς τις προηγουμένως εκδοθείσες αποφάσεις εθνικών δικαστηρίων επί της ιδίας υποθέσεως;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

31 Με το πρώτο ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί εάν το δίκαιο της Ένωσης έχει την έννοια ότι, σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, στην οποία ένας πολίτης της Ένωσης ο οποίος αποτέλεσε αντικείμενο αιτήσεως εκδόσεως προς τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής δυνάμει της Συμφωνίας ΕΕ-ΗΠΑ συνελήφθη, με σκοπό την ενδεχόμενη εκτέλεση της αιτήσεως αυτής, σε κράτος μέλος άλλο από αυτό της ιθαγένειάς του, η περίπτωση του πολίτη αυτού εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης.

32 Συναφώς, στο μέτρο που αίτηση εκδόσεως όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη υποβάλλεται στο πλαίσιο της Συμφωνίας ΕΕ-ΗΠΑ, μετά την έναρξη ισχύος της συμφωνίας αυτής, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η εν λόγω συμφωνία έχει εφαρμογή επί της αιτήσεως αυτής.

33 Πρέπει, επίσης, να υπομνησθεί ότι, στην απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψη 30), η οποία αφορούσε αίτηση εκδόσεως προερχόμενη από τρίτο κράτος με το οποίο η Ένωση δεν έχει συνάψει συμφωνία εκδόσεως, το Δικαστήριο έκρινε ότι, μολονότι οι περί εκδόσεως κανόνες εμπίπτουν στην αρμοδιότητα των κρατών μελών ελλείψει μιας τέτοιας συμφωνίας, οι περιπτώσεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 18 ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό με τις διατάξεις της Συνθήκης ΛΕΕ για την ιθαγένεια της Ένωσης, περιλαμβάνουν την άσκηση της ελευθερίας κυκλοφορίας και διαμονής στο έδαφος των κρατών μελών την οποία κατοχυρώνει το άρθρο 21 ΣΛΕΕ.

34 Πρέπει, συνεπώς, να γίνει δεκτό, υπό το πρίσμα της εν λόγω αποφάσεως, ότι η περίπτωση ενός πολίτη της Ένωσης, όπως ο Ιταλός υπήκοος R. Pisciotti, ο οποίος έκανε χρήση του δικαιώματός του ελεύθερης κυκλοφορίας στην Ένωση πραγματοποιώντας ενδιάμεση στάση στη Γερμανία κατά το ταξίδι επιστροφής του από τη Νιγηρία, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των Συνθηκών, κατά την έννοια του άρθρου 18 ΣΛΕΕ. Το γεγονός ότι, κατά τη σύλληψή του, ήταν απλώς διερχόμενος από τη Γερμανία δεν μπορεί να ανατρέψει τη διαπίστωση αυτή.

35 Κατά συνέπεια, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το δίκαιο της Ένωσης έχει την έννοια ότι σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, στην οποία ένας πολίτης της Ένωσης ο οποίος αποτέλεσε αντικείμενο αιτήσεως εκδόσεως προς τις Ηνωμένες Πολιτείες συνελήφθη, με σκοπό την ενδεχόμενη εκτέλεση της αιτήσεως αυτής, σε κράτος μέλος άλλο από αυτό της ιθαγένειάς του, η περίπτωση του πολίτη αυτού εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης εφόσον ο εν λόγω πολίτης άσκησε το δικαίωμά του ελεύθερης κυκλοφορίας εντός της Ένωσης και η εν λόγω αίτηση εκδόσεως υποβλήθηκε στο πλαίσιο της Συμφωνίας ΕΕ-ΗΠΑ.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

36 Με το δεύτερο ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί εάν σε περίπτωση όπως η εκτιθέμενη στη σκέψη 35 της παρούσας αποφάσεως το άρθρο 18 ΣΛΕΕ έχει την έννοια ότι απαγορεύει στο προς ο η αίτηση εκδόσεως κράτος μέλος να διακρίνει βάσει συνταγματικού κανόνα δικαίου μεταξύ των υπηκόων του και των υπηκόων άλλων κρατών μελών και να επιτρέπει την έκδοση των τελευταίων ενώ δεν επιτρέπει την έκδοση των δικών του υπηκόων.

37 Το δεύτερο ερώτημα πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα της Συμφωνίας ΕΕ-ΗΠΑ.

38 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η συμφωνία αυτή, της οποίας σκοπός είναι, κατά το άρθρο 1, η ενίσχυση της συνεργασίας μεταξύ της Ένωσης και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής στο πλαίσιο των υφιστάμενων σχέσεων μεταξύ των κρατών μελών και αυτού του τρίτου κράτους στον τομέα της εκδόσεως, δεν θίγει αυτό καθαυτό το ζήτημα ενδεχόμενης διαφορετικής μεταχειρίσεως από το προς ό η αίτηση εκδόσεως κράτους μεταξύ των υπηκόων του και των υπηκόων άλλων κρατών. Επίσης, η συμφωνία αυτή δεν προβλέπει αυτοτελείς λόγους αρνήσεως της εκδόσεως, εκτός από το άρθρο 13 της συμφωνίας αυτής που αφορά τη θανατική ποινή.

39 Ωστόσο, το άρθρο 17 της Συμφωνίας ΕΕ-ΗΠΑ ορίζει ρητώς, στην παράγραφο 1, ότι το προς ο η αίτηση εκδόσεως κράτος μέλος μπορεί να προβάλει, βάσει διμερούς συνθήκης μεταξύ του κράτους αυτού και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, λόγο αρνήσεως της εκδόσεως σχετικό με θέμα που δεν διέπεται από την εν λόγω συμφωνία. Όσον αφορά τη Συνθήκη εκδόσεως Γερμανίας-Ηνωμένων Πολιτειών, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 7, παράγραφος 1, της συνθήκης αυτής παρέχει στα συμβαλλόμενα κράτη τη δυνατότητα να μην εκδίδουν τους υπηκόους τους.

40 Επίσης, κατά το άρθρο 17, παράγραφος 2, της Συμφωνίας ΕΕ-ΗΠΑ, εάν οι συνταγματικές αρχές του προς ο η αίτηση κράτους ενδέχεται να θέτουν εμπόδιο στην εκπλήρωση της υποχρεώσεώς του εκδόσεως και η επίλυση του θέματος δεν προβλέπεται ούτε στη Συμφωνία ΕΕ-ΗΠΑ ούτε στην εφαρμοστέα διμερή συνθήκη, πραγματοποιούνται διαβουλεύσεις μεταξύ του αιτούντος και του προς ο η αίτηση κράτους.

41 Το εν λόγω άρθρο 17 παρέχει συνεπώς, καταρχήν, στα κράτη μέλη την ευχέρεια να επιφυλάσσουν, βάσει διατάξεων διμερούς συνθήκης ή κανόνων του συνταγματικού τους δικαίου, ειδικό καθεστώς στους υπηκόους τους απαγορεύοντας την έκδοσή τους.

42 Ωστόσο, η ευχέρεια αυτή πρέπει να ασκείται σύμφωνα με το πρωτογενές δίκαιο και, ειδικότερα, με τους κανόνες της Συνθήκης ΛΕΕ περί ίσης μεταχειρίσεως και ελεύθερης κυκλοφορίας των πολιτών της Ένωσης.

43 Επομένως, η εκ μέρους κράτους μέλους εφαρμογή, βάσει του άρθρου 17, παράγραφος 1 ή 2, της Συμφωνίας ΕΕ-ΗΠΑ, ενός κανόνα περί μη εκδόσεως που περιλαμβάνεται σε διμερή συνθήκη μεταξύ κράτους μέλους και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, όπως το άρθρο 7, παράγραφος 1, της Συνθήκης εκδόσεως Γερμανίας-Ηνωμένων Πολιτειών, ή ακόμη μιας διατάξεως όπως το άρθρο 16 του Θεμελιώδους Νόμου δυνάμει του οποίου κανένας Γερμανός δεν εκδίδεται, πρέπει να είναι σύμφωνη με τη Συνθήκη ΛΕΕ, και ειδικότερα με τα άρθρα 18 και 21 της Συνθήκης αυτής.

44 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι οι εθνικοί περί εκδόσεως κανόνες ενός κράτους μέλους που προβλέπουν διαφορετική μεταχείριση αναλόγως αν ο ενδιαφερόμενος είναι υπήκοος αυτού του κράτους μέλους ή υπήκοος άλλου κράτους μέλους, καθόσον έχουν ως αποτέλεσμα να μην παρέχεται στους υπηκόους άλλων κρατών μελών που βρίσκονται στο έδαφος του προς ό η αίτηση εκδόσεως κράτους η προστασία έναντι της εκδόσεως της οποίας τυγχάνουν οι υπήκοοι του προς ό η αίτηση κράτους μέλους, ενδέχεται να περιορίζουν την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων της πρώτης κατηγορίας εντός της Ένωσης (βλ., συναφώς, απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψη 32).

45 Επομένως, σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η άνιση μεταχείριση που συνίσταται στη δυνατότητα εκδόσεως ενός πολίτη της Ένωσης ο οποίος, όπως ο R. Pisciotti, είναι υπήκοος κράτους μέλους άλλου από το προς ό η αίτηση κράτους μέλους συνεπάγεται περιορισμό της ελεύθερης κυκλοφορίας, κατά την έννοια του άρθρου 21 ΣΛΕΕ (βλ., συναφώς, απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψη 33).

46 Ένας τέτοιος περιορισμός πρέπει να στηρίζεται σε αντικειμενικούς λόγους και να τελεί σε σχέση αναλογικότητας προς τον θεμιτώς επιδιωκόμενο σκοπό (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 12ης Μαΐου 2011, Runevič-Vardyn και Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, σκέψη 83 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, καθώς και της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψη 34).

47 Το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει ότι ο σκοπός της αποτροπής του κινδύνου ατιμωρησίας των προσώπων τα οποία έχουν τελέσει ποινικά αδικήματα, εντάσσεται στο πλαίσιο της προλήψεως της εγκληματικότητας και της καταστολής του φαινομένου αυτού. Ο σκοπός αυτός πρέπει να θεωρείται, στο πλαίσιο ενός κατά το άρθρο 3, παράγραφος 2, ΣΕΕ χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης χωρίς εσωτερικά σύνορα, ότι αποτελεί θεμιτό σκοπό κατά το δίκαιο της Ένωσης (βλ., συναφώς, απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψεις 36 και 37, καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

48 Εντούτοις, μέτρα περιοριστικά θεμελιώδους ελευθερίας, όπως η προβλεπόμενη στο άρθρο 21 ΣΛΕΕ, μπορούν να δικαιολογηθούν βάσει αντικειμενικών λόγων μόνον εφόσον είναι αναγκαία για την προστασία των συμφερόντων τα οποία σκοπούν να διασφαλίσουν και μόνο στο μέτρο που οι σκοποί αυτοί δεν μπορούν να επιτευχθούν με λιγότερο περιοριστικά μέτρα (αποφάσεις της 12ης Μαΐου 2011, Runevič-Vardyn και Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, σκέψη 88 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, καθώς και της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψη 38).

49 Ο R. Pisciotti υποστηρίζει ότι, καθόσον η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας προβλέπει στο εθνικό της δίκαιο, στο άρθρο 7, παράγραφος 2, του Ποινικού Κώδικα, τη δυνατότητα ασκήσεως, στο έδαφός της, διώξεως κατά προσώπου καταγόμενου από άλλο κράτος μέλος, όταν η έκδοση δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί, εναπόκειται σ' αυτό το πρώτο κράτος μέλος να επιλέξει αυτή τη λιγότερο περιοριστική λύση και να μην το εκδώσει. Η Γερμανική Κυβέρνηση αμφισβητεί, εντούτοις, την ερμηνεία της διατάξεως αυτής στην οποία στηρίζεται το συγκεκριμένο επιχείρημα.

50 Εν προκειμένω, ωστόσο, τίθεται μόνον το ζήτημα εάν η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας μπορούσε να ενεργήσει έναντι του R. Pisciotti κατά τρόπο που να θίγει λιγότερο την εκ μέρους του άσκηση του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας, εξετάζοντας το ενδεχόμενο να τον παραδώσει στην Ιταλική Δημοκρατία αντί να τον εκδώσει στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

51 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι πρέπει να δίδεται προτεραιότητα στην ανταλλαγή πληροφοριών με το κράτος μέλος του οποίου την ιθαγένεια έχει ο ενδιαφερόμενος, προκειμένου να παρέχεται, ενδεχομένως, η δυνατότητα στις αρχές αυτού του κράτους μέλους να εκδώσουν ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως στο πλαίσιο διώξεως. Συνεπώς, όταν σε κράτος μέλος στο οποίο έχει μεταβεί πολίτης της Ένωσης ο οποίος είναι υπήκοος άλλου κράτους μέλους υποβάλλεται αίτηση εκδόσεως από τρίτο κράτος, με το οποίο το πρώτο κράτος μέλος έχει συνάψει συμφωνία εκδόσεως, το εν λόγω κράτος μέλος υποχρεούται να ενημερώσει το κράτος μέλος του οποίου την ιθαγένεια έχει ο εν λόγω πολίτης και, ενδεχομένως, κατόπιν αιτήματος αυτού του τελευταίου κράτους μέλους, να του παραδώσει τον συγκεκριμένο πολίτη, σύμφωνα με τις διατάξεις της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, υπό την προϋπόθεση ότι αυτό το κράτος μέλος έχει δικαιοδοσία, βάσει του εθνικού του δικαίου, να ασκήσει δίωξη κατά του προσώπου αυτού για πράξεις τελεσθείσες στην αλλοδαπή (βλ., συναφώς, απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψεις 48 και 50).

52 Καίτοι η λύση αυτή προκρίθηκε, όπως προκύπτει από τη σκέψη 46 της αποφάσεως της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), στο πλαίσιο υποθέσεως όπου δεν υπήρχε διεθνής σύμβαση περί εκδόσεως μεταξύ της Ένωσης και του συγκεκριμένου τρίτου κράτους, θα μπορούσε να εφαρμοστεί και σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, κατά την οποία η Συμφωνία ΕΕ-ΗΠΑ παρέχει στο προς ο η αίτηση εκδόσεως κράτος μέλος την ευχέρεια να μην εκδίδει τους δικούς του υπηκόους.

53 Το συμπέρασμα αυτό δεν μπορεί να κλονιστεί από το επιχείρημα ορισμένων κυβερνήσεων που υπέβαλαν παρατηρήσεις ότι, κατ' ουσίαν, η προτεραιότητα που αναγνωρίζεται στην αίτηση παραδόσεως δυνάμει ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως έναντι αιτήσεως εκδόσεως υποβληθείσας από τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής θα καθιστούσε κενό περιεχομένου τον κανόνα του άρθρου 10, παράγραφοι 2 και 3, της Συμφωνίας ΕΕ-ΗΠΑ, δυνάμει του οποίου, σε περίπτωση συντρεχουσών αιτήσεων, η αρμόδια αρχή του προς ό η αίτηση εκδόσεως κράτους μέλους καθορίζει το κράτος στο οποίο θα παραδοθεί το πρόσωπο βάσει όλων των σχετικών στοιχείων.

54 Πράγματι, η δυνατότητα του μηχανισμού συνεργασίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 51 της παρούσας αποφάσεως να εμποδίζει αίτηση εκδόσεως προς τρίτο κράτος δίδοντας προτεραιότητα σε ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, ούτως ώστε να θίγεται λιγότερο η άσκηση του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας (βλ., συναφώς, απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψη 49), δεν είναι αυτόματη. Συνεπώς, προκειμένου να επιτευχθεί ο σκοπός της αποτροπής του κινδύνου να παραμείνει ατιμώρητο το πρόσωπο που κατηγορείται στην αίτηση εκδόσεως ότι τέλεσε αξιόποινες πράξεις, πρέπει το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, το οποίο έχει ενδεχομένως εκδώσει κράτος μέλος άλλο από το προς ό η αίτηση εκδόσεως κράτος μέλος, να αφορά τουλάχιστον τις ίδιες πράξεις, το δε κράτος μέλος που εξέδωσε το ένταλμα πρέπει να έχει, όπως προκύπτει από τη σκέψη 50 της αποφάσεως της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), δικαιοδοσία, βάσει του εθνικού του δικαίου, να ασκήσει δίωξη κατά του προσώπου αυτού για τις πράξεις αυτές, ακόμη και αν έχουν τελεσθεί στην αλλοδαπή.

55 Εν προκειμένω, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 52 των προτάσεών του, από την ενώπιον του Δικαστηρίου δικογραφία και από την επ' ακροατηρίου συζήτηση προκύπτει ότι οι προξενικές αρχές της Ιταλικής Δημοκρατίας ενημερώθηκαν για την κατάσταση του R. Pisciotti πριν από την εκτέλεση της επίμαχης στην κύρια δίκη αιτήσεως εκδόσεως, χωρίς να εκδοθεί από τις ιταλικές δικαστικές αρχές ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως έναντι του προσώπου αυτού.

56 Συνεπώς, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, κατά την οποία ένας πολίτης της Ένωσης ο οποίος αποτέλεσε αντικείμενο αιτήσεως εκδόσεως προς τις Ηνωμένες Πολιτείες στο πλαίσιο της Συμφωνίας ΕΕ-ΗΠΑ συνελήφθη σε κράτος μέλος άλλο από αυτό της ιθαγένειάς του με σκοπό την ενδεχόμενη εκτέλεση της αιτήσεως αυτής, τα άρθρα 18 και 21 ΣΛΕΕ έχουν την έννοια ότι δεν εμποδίζουν το προς ο η αίτηση εκδόσεως κράτος μέλος να διακρίνει, βάσει κανόνα του συνταγματικού δικαίου, μεταξύ των υπηκόων του και των υπηκόων άλλων κρατών μελών και να επιτρέπει την έκδοση αυτή ενώ δεν επιτρέπει την έκδοση των δικών του υπηκόων, εφόσον το προς ο η αίτηση κράτος μέλος έχει παράσχει προηγουμένως στις αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους του οποίου την ιθαγένεια έχει αυτός ο πολίτης τη δυνατότητα να ζητήσουν την έκδοσή του στο πλαίσιο ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως και το τελευταίο αυτό κράτος μέλος δεν έχει λάβει κανένα σχετικό μέτρο.

Επί του τρίτου και του τετάρτου ερωτήματος

57 Κατόπιν της απαντήσεως που δόθηκε στο δεύτερο ερώτημα, παρέλκει η εξέταση του τρίτου και του τετάρτου ερωτήματος.

Επί των δικαστικών εξόδων

58 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαίνεται:

1) **Το δίκαιο της Ένωσης έχει την έννοια ότι σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, κατά την οποία ένας πολίτης της Ένωσης ο οποίος αποτέλεσε αντικείμενο αιτήσεως εκδόσεως προς τις Ηνωμένες Πολιτείες συνελήφθη, με σκοπό την ενδεχόμενη εκτέλεση της αιτήσεως αυτής, σε κράτος μέλος άλλο από αυτό της ιθαγένειάς του, η περίπτωση του πολίτη αυτού εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης, εφόσον ο εν λόγω πολίτης άσκησε το δικαίωμά του ελεύθερης κυκλοφορίας εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η εν λόγω αίτηση εκδόσεως υποβλήθηκε στο πλαίσιο της Συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής σχετικά με την έκδοση, της 25ης Ιουνίου 2003.**

2) **Σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, κατά την οποία ένας πολίτης της Ένωσης ο οποίος αποτέλεσε αντικείμενο αιτήσεως εκδόσεως προς τις Ηνωμένες Πολιτείες στο πλαίσιο της Συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής σχετικά με την έκδοση, της 25ης Ιουνίου 2003, συνελήφθη σε κράτος μέλος άλλο από αυτό της ιθαγένειάς του με σκοπό την ενδεχόμενη εκτέλεση της αιτήσεως αυτής, τα άρθρα 18 και 21 ΣΛΕΕ έχουν την έννοια ότι δεν εμποδίζουν το προς ο η αίτηση εκδόσεως κράτος μέλος να διακρίνει, βάσει κανόνα του συνταγματικού δικαίου, μεταξύ των υπηκόων του και των υπηκόων άλλων κρατών μελών και να επιτρέπει την έκδοση αυτή ενώ δεν επιτρέπει την έκδοση των δικών του υπηκόων, εφόσον το προς ο η αίτηση κράτος μέλος έχει παράσχει προηγουμένως στις αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους του οποίου την ιθαγένεια έχει αυτός ο πολίτης τη δυνατότητα να ζητήσουν την έκδοσή του στο πλαίσιο ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως και το τελευταίο αυτό κράτος μέλος δεν έχει λάβει κανένα σχετικό μέτρο.**

(υπογραφές)